

Arrest

nr. 70 297 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, loco advocaat H. BOURRY, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Bosniak en had u vroeger de Servische nationaliteit. U bent in 1965 geboren in Skopje, Macedonië. Toen u ongeveer twaalf of dertien jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Tutin, Servië. Twee jaar later keerde u terug naar Skopje en volgde er een kappersopleiding. Uiteindelijk ging u aan de slag als kapper in de zaak van uw oom in Tutin. In 1984 huwde u er met G.(...) M.(...) en kreeg u drie kinderen met haar. In 1994 vluchtte u naar Nederland naar aanleiding van de toenmalige oorlog. U werd als soldaat verbrand en liep er een trauma op. In Nederland vroeg u asiel aan en werd er ook een procedure voor medische regularisatie opgestart. U begon in Nederland te werken, leerde Nederlands en begon een relatie met S.(...) J.(...), een Nederlandse, waar u drie kinderen mee kreeg. U kon niet met haar trouwen omdat u nog steeds getrouwd bent met uw ex-vrouw waar u geen contact meer mee heeft. Toen u in Nederland toekwam beschikte u over identiteitsdocumenten van de Republiek Joegoslavië. Deze werden echter in beslag genomen door een deurwaarder toen u in 1995 uit uw huis werd gezet. In 2007 werd u door Nederland uitgewezen omdat u er een gevangenisstraf had gekregen. Vervolgens verliet u Nederland onmiddellijk uit vrees een inreisverbod voor Europa te krijgen en u trok opnieuw richting Tutin. U woonde er in bij uw oom die intussen is overleden. Uw broers en zussen die in Tutin wonen en die allen identiteitsdocumenten hebben wilden geen contact met u omdat ze dachten door u in de problemen te kunnen komen. Ook uw kinderen wilden geen contact meer met u. U deed verschillende pogingen om aan documenten te geraken maar dat lukte u niet. In Macedonië kon u enkel een recente geboorteakte krijgen maar om identiteitsdocumenten te krijgen moest u aantonen dat u daar woonde, wat niet het geval was. Ook in Servië kreeg u geen papieren. Ze zeiden u dat u maar terug moest gaan naar Europa en dat, als u bij een politieke partij was, ze u misschien konden helpen. U had geen geld, kon geen toekomst opbouwen in Servië en u kreeg er opnieuw last van uw trauma. Hier stelden de dokters ook een zware longontsteking bij u vast. Hierdoor besloot u naar België te komen en asiel aan te vragen. Het feit dat u Nederlands spreekt en dicht bij uw Nederlandse vrouw en kinderen kunt zijn heeft uw keuze voor België eveneens beïnvloed. Op 19 augustus 2010 verliet u Servië en op 24 augustus 2010 kwam u aan in België. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten neer: een oude geboorteakte uit Macedonië,¹ een recente geboorteakte uit Macedonië uitgegeven op 18 maart 2010, een brief van uw Nederlandse advocaat van 25 juli 2007, 7 medische documenten die ons door uw advocaat werden toegestuurd op 26 juli 2011, afdrukken uit de Nederlandse persoonslijsten van uw Nederlandse partner en kinderen en een personeelskaart van uw vroegere werkgever in Nederland.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen, alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, besloot ik dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. Voor wat betreft uw verklaring in België asiel te hebben aangevraagd omdat u goed Nederlands spreekt en een vriendin en kinderen hebt die in Nederland wonen (CGVS, p. 11) dient te worden opgemerkt dat het hier geen redenen betreft die verband houden met de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, en evenmin met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U haalde verder aan dat u omwille van de onmogelijkheid om aan documenten te geraken niet in de mogelijkheid was om een menswaardig bestaan te leiden en om u te laten behandelen voor uw psychologische en medische problemen. Vooreerst dient te worden gesteld dat het feit dat u niet aan documenten wist te geraken in Servië geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het betreft hier eerder een probleem van administratieve aard die als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Zo verklaarde u dat u dacht dat uw etnie niets te maken had met het niet kunnen verkrijgen van documenten (CGVS, p. 11). Verder lijkt het weinig aannemelijk dat u geen aanspraak kon maken op identiteitsdocumenten in Servië. Zo verklaarde u dat u voor uw vlucht naar Nederland in 1994 over identiteitsdocumenten beschikte. U had een paspoort waarmee u naar Nederland afreisde en ook uw ouders, broer en zussen hadden toen allen identiteitsdocumenten. Bovendien beweerde u dat uw broer en zussen nog steeds over identiteitsdocumenten beschikken (CGVS, p. 4). U verklaarde vervolgens zonder land te zitten omdat u geen papieren kon krijgen (CGVS, p. 8) en u verklaarde uitgeschreven te zijn omdat u er zo lang niet was (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat het enkele feit dat een persoon jarenlang in het buitenland verblijft en verklaart zich in die tijd nimmer bij de Servische autoriteiten te hebben gemeld nooit automatisch leidt tot verlies van het Servische staatsburgerschap en bijgevolg tot een schrapping uit het bevolkingsregister. Bovendien blijkt ook nog dat indien iemand stelt staatsburger van Servië te zijn maar dit niet kan aantonen met documenten, de Servische autoriteiten doorgaans

kunnen achterhalen of dit juist is op basis van de volgende (persoons-) gegevens: voornaam en achternaam, geboortedatum en –plaats, achternaam en geboortedatum van de vader, meisjesnaam en geboortedatum van de moeder alsook de plaats in Servië waar men laatste woonregistratie had. Bovenstaande informatie valt dus moeilijk te rijmen met uw verklaringen als zou u in Servië geen identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen omdat u bent uitgeschreven. Daarnaast legt u geen enkel bewijs neer van de stappen die u verklaart te hebben ondernomen tot het verkrijgen van documenten. Zo verklaarde u langs te zijn geweest bij de politie en de gemeente (CGVS, p. 8), bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 9), het Rode Kruis en het secretariaat voor militairen (CGVS, p. 11) en stelt dat geen van deze instanties u kon of wilde helpen. Het is echter weinig plausibel dat u werkelijk geen enkel bewijsstuk kan voorleggen van deze stappen die u heeft ondernomen. Het ondernemen van dergelijke stappen lijkt immers normaal gezien tot een administratief besluit waarvan een schriftelijke neerslag kan worden teruggevonden. Indien er toch geen respons van de betrokken autoriteiten zou zijn kan worden verwacht dat beroepsprocedures of het neerleggen van een klacht dan toch wel leiden tot formele administratieve beslissingen. Indien u deze stappen dus toch zou ondernomen hebben en u dan toch moeite zou hebben ondervonden bij het bewijzen van uw identiteit en het verkrijgen van identiteitsdocumenten dan blijkt nog uit uw verklaringen dat u heeft nagelaten beroep te doen op een advocaat (CGVS, p. 9) noch op een gespecialiseerde niet-gouvernementele organisatie zoals praxis, noch op een internationale organisatie (CGVS, p. 11) zodat niet kan worden besloten dat u alle redelijke rechtsmiddelen heeft uitgeput om uw aanspraken op documenten te laten gelden. Voor wat tenslotte uw verklaringen betreft als zou u geen toegang hebben tot de Servische gezondheidsdiensten dient te worden gesteld dat u die geenszins aannemelijk hebt weten te maken. Zo verklaarde u tijdens uw verblijf in Servië nooit medische hulp te hebben gezocht aangezien de dokters geld vroegen en u geen ziekteverzekering kon nemen omdat u geen identiteitsdocumenten had (CGVS, p. 12). Voor wat betreft de eerste reden die u aanhaalt dient gesteld te worden dat het moeten betalen voor medische hulp er geenszins op wijst dat u geen toegang zou hebben tot die medische hulp. Voor wat uw argument betreft als zou u geen ziekteverzekering kunnen aangaan omdat u geen documenten had verwijs ik naar de hierboven vermelde bevinding dat u het weinig aannemelijk heeft gemaakt geen aanspraak te kunnen maken op identiteitsdocumenten in Servië. Uit het voorgaande volgt dat u geen zwaarwegende gronden heeft aannemelijk gemaakt om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve geef ik u nog mee dat u voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Uw geboorteaktes tonen enkel aan dat u in Skopje, Macedonië geboren bent. De brief van uw Nederlandse advocaat toont aan dat u een procedure had lopen in Nederland waarvan de uitkomst negatief was. Uw medische documenten tonen enkel uw medische toestand aan maar doen geen uitspraak over uw toegang tot het Servisch gezondheidssysteem. De afdrucken van de persoonslijsten van uw familieleden te Nederland geven enkel informatie over deze personen zonder enig band met uzelf aan te tonen. De personeelskaart die u voorlegt toont enkel aan dat u nog voor het bedrijf Niehuis en Van Den Berg gewerkt heeft. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat- Generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als Vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

De beslissing van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 31.08.2011 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli

1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve. Het CGVS stelt enkel dat verzoeker er niet in slaagt om identiteitsdocumenten voor te leggen en geen bewijs voorlegt van het feit dat hij bij alle instanties gegaan is om een bewijs van zijn identiteit te verkrijgen.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris-Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker wijst erop dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds éénduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat de verklaringen van verzoeker coherent, consistent en geloofwaardig zijn.

Verzoeker wijst erop dat zijn nationaliteit en etnisch origine geenszins door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vraag werd gesteld. Dit kon ook moeilijk anders, gelet op o.a. zijn taalkennis, zijn geografische kennis,...

Het CGVS stelt zonder meer dat verzoeker niet bewijst dat hij inspanningen geleverd heeft om aan identiteitsdocumenten te geraken. Dit is evenwel geenszins correct.

Verzoeker heeft alle nodige stappen en inspanningen ondernomen om aan documenten te geraken die zijn identiteit bewijzen. Verzoeker is hierin zeer formeel. Er kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat alle nodige inspanningen werden geleverd om het relaas te staven. Meer kan in deze niet verwacht worde. *A l'impossible nul n'est tenu.*

Verzoeker stelt dat hij geen enkel land heeft, Hij is immers wegens zijn jarenlange afwezigheid uit zijn land van herkomst uitgeschreven. Hij kan dan ook niet meer aan de nodige identiteitsdocumenten geraken. Hij is formeel : hij is langsggegaan bij de politie, bij het rode Kruis, . . .doch geen enkel van deze instanties kon verzoeker verdere informatie verlenen. Hij heeft steeds gevraagd om een bewijs hiervan te verkrijgen, doch dit werd hem niet verleend.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en word hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn

niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Welnu, verzoeker legde doorheen zijn asielaanvraag coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

Verzoeker is van oordeel dat de beslissing van het CGVS in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst maakt een inmenging uit in zijn gezins- en privéleven die overeenkomstig art 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij wet voorzien is en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact met haar land van zijn herkomst Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker kan daar immers niet terug vallen op zijn ouders of familieleden.

Verzoeker heeft immers zijn land van herkomst reeds in 1994 verlaten om naar Nederland te gaan. Hij heeft een relatie met een Nederlandse vrouw en heeft drie kinderen met deze vrouw. Zijn vriendin en kinderen verblijven momenteel nog in Nederland te (...).

Verzoeker is van oordeel dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat het gaat om zijn partner en zijn eigen kinderen.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

De vriendin en kinderen komen regelmatig naar België om verzoeker op te zoeken. Het is de bedoeling dat zijn vriendin en kinderen binnenkort verhuizen naar België. Indien verzoeker verplicht zou worden naar Servië terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn levenspartner, zijn kind en andere familieleden.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling. die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,3 14, noot S. Parmentier)

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie*
- b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*
- c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan*

Verzoeker wenst in te gaan op de derde subgrond.

(ii) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. Étr. 2001,469, noot -.)

Verzoeker zou in dat geval gescheiden worden van zijn partner en kinderen die in Nederland wonen doch binnenkort verhuizen naar België. Het spreekt voor zich dat de aanwezigheid van verzoeker als vader en partner van zijn kinderen en vriend van belang is.

Indien verzoeker terug zou worden verwezen naar zijn land van herkomst zal dit een zodanige psychologische ontredering teweegbrengen bij verzoeker. Hij heeft immers reeds te kampen met ernstige psychologische problemen ingevolge de gebeurtenissen in Servië. Hij is hiervoor in behandeling bij een geneesheer-specialist. Een gedwongen terugkeer zal in dat geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 EVRM verboden is. Hij werd in het verleden in de oorlog in Servië in brand gestoken waardoor hij ernstige brandwonden heeft en bijkomende psychologische problemen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat zijn probleem, met name dat hij in Servië niet aan documenten wist te geraken, geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Wat verzoekers verklaring betreft in België asiel te hebben aangevraagd omdat hij goed Nederlands spreekt en een vriendin en kinderen heeft die in Nederland wonen, wordt opgemerkt dat deze redenen evenmin verband houden met het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder wordt gesteld dat het weinig aannemelijk lijkt dat verzoeker in Servië geen aanspraak kon maken op identiteitsdocumenten. In dit verband wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit onder meer blijkt dat een jarenlang verblijf in het buitenland nooit automatisch leidt tot verlies van het Servische staatsburgerschap en bijgevolg tot een schrapping uit het bevolkingsregister. Verder wordt opgemerkt dat verzoeker geen enkel bewijs neerlegt van de stappen die hij verklaart te hebben ondernomen tot het verkrijgen van documenten. Wat verzoekers verklaringen betreft als zou hij geen toegang hebben tot de Servische gezondheidsdiensten, wordt in de beslissing geoordeeld dat hij deze geenszins aannemelijk heeft weten te maken. Dienaangaande wordt ook gewezen op verzoekers verklaring tijdens zijn verblijf in Servië nooit medische hulp te hebben gezocht aangezien de dokters geld vroegen en hij geen ziekteverzekering kon nemen omdat hij geen identiteitsdocumenten had.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

2.5. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Verzoeker heeft doorheen zijn asielprocedure herhaaldelijk verklaard de Servische nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 13, Vragenlijst, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/07/2011, p. 1 en 3) gaf hij aan Servisch staatsburger te zijn. Verzoeker wijst ook thans in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk op zijn Servische nationaliteit en merkt op dat *“zijn nationaliteit en etnische origine geenszins door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vraag werd gesteld. Dit kon ook moeilijk anders, gelet op o.a. zijn taalkennis, zijn geografische kennis,...”* (Verzoekschrift, p. 5). Verzoeker weet zijn verklaarde nationaliteit echter niet met enig objectief stuk/gegeven te staven. Gelet op het gebrek aan bewijs van zijn nationaliteit) en op zijn verklaringen geen land en geen staatsburgerschap te bezitten (stuk 13, Vragenlijst, p. 2 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/07/2011, p. 8 en 13), dient verzoekers nood aan bescherming beoordeeld te worden overeenkomstig dat van een staatloze. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat Servië zijn vroegere gewone verblijfplaats is. Hij zou er verbleven hebben van in de periode 1977-78 tot 1994 en, na een verblijf van een dertiental jaar in Nederland, van 2007 tot midden augustus 2010 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/07/2011, p. 3 en 4 en stuk 13, interview DVZ 14/09/2010, nr. 17). Verzoekers nood aan bescherming dient aldus te worden getoetst ten aanzien van Servië.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker brengt niets in tegen het pertinente en determinerende motief uit de bestreden beslissing dat zijn problemen geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag,

zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien het een probleem van louter administratieve aard betreft dat als dusdanig geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

2.7. Tegen de overweging dat hij wel voldoende stappen heeft ondernomen om aan documenten te geraken, voert verzoeker aan dat hij is langsgegaan bij de politie en het Rode Kruis. De Raad kan echter geen geloof hechten aan het feit dat verzoeker niet bij machte zou zijn deze pogingen met concrete bewijzen te staven. Waar verzoeker oppert dat geen van deze instanties hem, ondanks zijn uitdrukkelijke vraag een bewijs hebben willen overhandigen, merkt de Raad op dat hij zijn pogingen niet staft door briefwisseling of mailverkeer naar deze instanties voor te leggen.

2.8. Verzoeker brengt, zo stelt de Raad vast, evenmin iets in tegen de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing dat zijn verklaring in België asiel te hebben aangevraagd omdat hij goed Nederlands spreekt en een vriendin en kinderen heeft die in Nederland wonen geen redenen betreffen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag en evenmin met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en dat hij zijn verklaringen als zou hij geen toegang hebben tot de Servische gezondheidsdiensten geenszins aannemelijk weet te maken. Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze vaststellingen van het Commissariaat-generaal enigszins te weerleggen. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van zijn recht op gezinsleven niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.661) aangezien deze beslissing zijn recht op gezinsleven onverkort laat. De schending van artikel 8 van het EVRM kan in casu dus niet dienstig worden aangevoerd.

2.10. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Verzoeker laat thans in zijn verzoekschrift gelden dat indien men hem uitwijst naar zijn land van herkomst hij gescheiden zal worden van zijn partner en kinderen. Tevens oppert hij dat een uitwijzing een enorme psychologische ontreddering bij hem zal teweegbrengen. Verzoeker ziet hierin een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds opgemerkt doet de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) zodat de scheiding van zijn partner en kinderen geen rechtstreeks gevolg is van de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker zou voorhouden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van het feit dat hij niet aan documenten kan geraken, wijst de Raad er opnieuw op dat hij zijn bewering allerhande pogingen te hebben ondernomen tot het verkrijgen van identiteitsdocumenten niet met enig begin van bewijs weet te staven. De Raad ontwaart in het dossier verder geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN